

Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
KONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Η'.

Συνδρομή προπληρωτή,
διὰ τούς έντός του Κρατ.
ανά 12 φύλλα Δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν Φύλλο:
21. Φράγ. 7.

ΑΡΙΘ. 86.

Τιμή κατ'αρχώρσεως, ἡ
γραμμὴ ὀβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ένταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Π ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρία
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 19 Μαρτίου 1864.

ΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ.

Εἰς μάτην μοχθοῦσιν οἱ ἀγγλόφιλοι ὅπως ἱστορικῶς δικαιολογήσωσι τὸ φρικτὸν τῆς Ἀγγλίας ἐθνικὸν τοῦτο ἀνοσιούργημα, δὲν εἶνε, ὄχι, δὲν εἶνε βανδαλισμός, εἶνε γνήσιος καὶ ἀπλούστατος Ἀγγλισμός. Κερδοσκοπία τουτέστι, Φιλαυτία, Ἐγωϊσμός, ἐξαλλος καὶ ἐγκληματικὴ Πρωτοτυπία σπρωγμένη εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον καὶ μὴ περαιτέρω τῆς ἀνθρωπιάς, εἶνε, ἐνὶ λόγῳ, ἀγγλικὴ ECCENTRICITY!!!

Οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέστρεφον τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων, κατόπιν πάλης καὶ νίκης, οἱ Ῥωμαῖοι κατέχονον τὰς Ἡδεις κατόπιν μαχῶν καὶ θριάμβων. Οἱ Ἀγγλοὶ μᾶς καταστρέφουσι κατόπιν Προστασίας, κατόπιν ὑποσχέσεων Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως!!!

Εἶπεν ἡ ἐξευγενισμένη Εὐρώπη πρὸς τὴν Ἀγγλίαν: Κάμε με νὰ λητμονήσω τὴν Ἀσίαν Ἑλβετὴν, τὴν Πάργαν, τ' Ἀμερικανικὰ, τὰ Ἰνδικὰ, τὰ Ἰρλανδικὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ τοῦ Λονδίνου σου. Ἡ δὲ Ἀγγλία ἀπήντα διὰ τῆς Καταστροφῆς τῆς Ἑπτανήτου!. Καὶ τῷ ὄντι τὸ ἔσχατον τοῦτο ἀνοσιούργημα, διαπραχθέν, ἐν πλήρει 16'. Αἰῶνι, ἠδύνατο πρὸς στιγμὴν νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλας τὰς ληστείας, ὅλας τὰς προδοσίας, ὅλας τὰς ἐθνοκτονίας τῆς μεγαλεπιβούλου ταύτης Ἀλβιωνος!...

Τὸ ἀκατανόμαστον τοῦτο ἐθνικὸν ἐγκλημα καθεκαστὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ διαμαρτυρήσεις καὶ θρήνους καὶ ἄρας κατὰ τῆς ἐστεμμένης Εὐμενίδος τοῦ Αἰῶνος μας, ἀδυνατοῦντες νὰ τὰς ἐνώτωμεν ὅλας καὶ νὰ τὰς προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἀναγνώστας μας, ὡς τὴν ἀλγεινήν φωνὴν τοῦ καταπατουμένου ἐθνικοῦ μας δικαίου, ἀρχοῦμεθα νὰ κοσμήσωμεν τὰς στήλας μας διὰ τῆς μεγαλοπρεπετέρας καὶ ποιητικωτέρας αὐτῶν ὄλων, διὰ τῆς πατριωτικῆς λέγομεν ἐμπνεύσεως τοῦ Συμπολίτου μας Π. Σκαλτσούνη, δυνάμενοι οὕτω νὰ καυχῶμεν ὅτι ἀντιτάττομεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος μας Ποίητην ἀληθὴ καὶ μεγάλην, ὅσον ἀληθὴς καὶ μεγάλη εἶνε ἡ ἀδικία των, ὅσον ἀληθὴς καὶ μεγάλη εἶνε ἡ καταστροφὴ τῆς χώρας μας.

I

Εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Πευ'ας (Vido)

Εἰς τὸν λιμένα ἔμπροσθεν νησίδι μου ὠρτῶν,
Ἄν μονωμένον καὶ μικρὸν,
Φύσις καὶ τέχνη ὡς φρουρὸν
Σὲ ἐθεσαν γενναῖον.

Δαίμων καλὸς ἐφάνισεν ἐν ὠρτῇ ταύτῃ σου,
Καὶ μαύρος λίθος σαρῶς
Ἐστὼν σιδέρου καὶ πυρός
Καλύπτει τὰς ἀκτὰς σου.

Τὴν γῆν σου χλόη ἤρπισε τερπνὴ νὰ πρᾶσινίσῃ,
Καὶ τότε εἰμίνα ἔσθ'.

Εἰς τοῦ ὀλέθρου τὰ πυρὰ
Πρὶν ζωηρῶς ἀντίσῃ

Ἄλλ' ἔμειναν αἱ εἶζαι τῆς καὶ πάλιν θὰ ἐλαστήσῃ
Στίγμα θὰ δώσῃ ἀνθρώπῳ
Νὰ θέσωμεν εἰς τὸν Σταυρὸν
Ὅπου θὰ σὲ στολίσῃ.

II

Εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ φρουρίου Ἀβραάμ.

Ἐπελίσθη ὁ κακοῦργος λογισμὸς τοῦ Παλμερστῶνος,
Κι' ἐπὶ γῆς ἐξαπλωμένος, διὰ αἶσχος τοῦ αἵματος,
Κεῖται μέγας τραυματίας
Εἰς ἀνόσιον μνημεῖον τῆς Βρετανικῆς μανίας.

Εἰς αἰγμάλωτον λαμβάνει ἔχθρὸς βάρβαρος καχὸς,
Καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφοπλίσῃ τὸν φονεῦσι ληστρικῶς,
Οὕτως ἔπесεν ὁ γίγας
Ἄνευ μάχης ἄνευ ὀπλῶν εἰς στιγμὰς μόνον ὀλίγας.

Πίπτει ὁ χειρσαῖος δράκων καὶ καγγάζει ἡ Ἀγγλία
Ὡς ἂν ἤθελε τὸ Κρόστανδ καταστρέψῃ μετὰ τὰ πλοῖα.
Πλὴν κ' οἱ δῆμιοι γελοῦν
Ὅταν θύμα εἰς ἀγχόνῃν μετὰ ἀλύσεις ὀδηγοῦν.

Πίπτων ὁ μεγάλος ὄγκος, μέγας ὡς ἡ ἀδικία
Τῆς πωλήτριας τῆς Πάργας, ἐσαλεύθη ἡ παραλία
Καὶ ἐντὸς ἐκκλησιδίου
Τὸ ἐκεῖ ἐσείσθη μνῆμα τοῦ κλεινοῦ Καποδιστριαίου.

Τότε λέγουν, πῶς ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ἡ γλυκεῖα,
Κι' ὁ Ναὸς αὐτὰ ἀντήχει, α' ὡς ἀφήσῃ ἡ Ἀγγλία
«Τὴν Ἑλληνικὴν μας γῆν»
«Καὶ τοὺς τάφους μας ὡς πάρῃ μετὰ τὰ κόκκαλα μαζήν».

III.

Εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Νέου φρουρίου.

Κατεκρήμνησαν ἐπάλξεις καὶ τοῦ Νέου μας φρουρίου
Μετὰ εὐαίσθητον καρδίαν ὡς ἐκείνην τοῦ δημίου!
Καὶ τὸ οὐρῶν ἐκφωνοῦσαν οἱ γενναῖοι μαχηταί
Καὶ τῶν λίθων νιχηταί
Ἄλλ' ἀντὶ μίαν κατάραν ν' ἀποσπᾷ ὁ κάθε λίθος
Ἐκ τοῦ Ἑλλήνος τὸ στήθος,
Γύρωθεν τῶν ἐρείπιων ἐθνικὸς ἦτο χορὸς,
Κι' ἐφάλεν αὐτὸ τὸ ἄσμα τῆς Κερκύρας ὁ λαός:

1.

Εἰς τὴν γῆν μας ὡς ἀντίσῃ
Ἡ ἐλεύθερη μυρτιά
Καὶ ὁ Ἀγγλὸς ὡς κρημνίσῃ
Κάστρα, πόλεις, καὶ χορριά.

2.

Πατριῶται ἐξυπνεῖστε
Ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς σκλαβιάς,
Καὶ μετὰ σέβας χαίρειστε
Τὴν αὐγὴν ἐλευθερίας.

3.

Ἄς κρημνίζωνται οἱ λίθοι
Δι' αἰσχροῦ βανδαλισμοῦ,
Τὰ Ἑλληνικά μας στήθη
Κάστρα εἶναι ἐθελσμοῦ.

4.

Τὸ ὦραϊο καλοκαίρι
Σ' ἡμᾶς ἦτον χειμῶνιά,
Καὶ τὴν πράσινὴν μας φτέρη
Κατεπλάκωνε χιρνιά.

5.

Νὰ ὁ Μάρτις ποῦ προβαίνει
Μετὰ τὴν Ἑνωσιν μαζή,
Νὰ χαροῦμαι ἀδελφωμένοι
Τὴ διπλὴν μας ἑορτή.

6.

Εἰς τὴν γῆν μας ὡς ἀντίσῃ
Ἡ ἐλεύθερη μυρτιά,
Καὶ ὁ Ἀγγλὸς ὡς κρημνίσῃ
Κάστρα, πόλεις, καὶ χορριά.

Ὁ ἐρημνίτης.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Β'.

(Συνέχεια, ἴδὲς ἀριθ. 84.)

Ὁ ἄλλος ἦλθε. Τσικλιναρὰς καὶ τοῦτος. Ψηλὸς καὶ
γυμνιασμένος σὰ Φουρκα.

— Ἄαα! Καλὸς τὸν κολεάααα!... Τοῦ λέει ὁ
Βιζύρης μετὰ μίαν πικρὴν εἰρωνείαν. Ποιὰ εἶναι βρὲ ἡ τέ-
χνησου; ἔχεις τέχνη ἐσύ;

— Ἐγὼ, λέει, αὐθέντα, δὲν ἔχω τέχνην· ἀλλ' εἶμαι
ἐπιστήμων καὶ λογιότατος.

— Οὐρυσου!... Κ' εἶσαι βρὲ κ' ἐσύ παντρεμένος;

— Οὐκ.

— Καὶ πῶς ζεῖς βρὲ;

— Διδάσκων καὶ διδασκόμενος.

— Οὐρυσου!...

Ὁ Βιζύρης κατὰ ἐγνώριζε ἀπὸ ἑλληνικά, γιατί στὰ
νηάτατου εἶχε σταθεῖ καντιλαύτης σὲ μίαν ἐκκλησίαν
καὶ, θέλοντας νὰν τοῦ μιλήσῃ κ' ἐκεῖνος σὲν ἴδια γλῶσ-
σα, ἐβάλλθηκε μετὰ τοῦ νοῦτου στὴν παλαιὰ του θέση, κοντὰ
στὸν ψάλτη, καὶ ἀρχίνας.

— Τὴν θέσαν ταύτην καὶ πάντων πελῶντας ἐπι-
στήμην, ὦ πάνσοφε, τῆς λογιότητος, ὅλον τὸν βίον ἐ-
πέρασες; κι' ἀνέχδοτο κανένα δὲ σόυνεῖσθες;

— Αὐθέντα, λέει ὁ λογιότατος, τὰ ἐλληνικάσου εἶνε κατὶ ἐλληνικάκα!...

— Καλὰ τὸ λές, βρέ, καλὰ τὸ λές. Ἀς 'μιλοῦμε λοπὸν εἰς τὴ γλώσσαμας. Πέσμου, πῶς 'περνας τὴ ζω-ήτου; Δὲ σότυγε ποτὲ κανένα ἐξέσιο;

— Αὐέντη, λέει, νὰ σήρισω. Οἱ μαθητάδεςμου... ἐπειδὴ ἐγὼ σχολεῖο, διδάσκω λογιотаτίστικα καὶ γρα-βαρέικα, καὶ ὑπόσχομαι, ἐντὸς δέκα χρόνων...

— Λέγεται, βρέ, στὴ γλώσσαμας.

— Ἄ, ναῖσαε. Ὑπόσχομαι μέσα σὲ δέκα χρόνους οἱ μαθητάδεςμου νὰ ξέρουν τὴν γραμματικὴν ἀμφοτέρων.

— Οὐουου!...

— Ἰτοι μὴ 'μέρα...

— Καὶ τί γραμματικὴς εἶν' ἐκείνες βρέ;

— Γιὰ τὰ ἐλληνικά ἢ γραμματικὴ τοῦ Λασκάριως γιὰ τὰ γραβαρέικα τοῦ Λουθαινόπουλου.

Ὁ λογιотатισμὸς τοῦτος ἔκαμε μιὰ βαθυὴν ἐντύπωση στὸ Βιζύρη, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ προσέχη πλέον εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ λογιотатου, ἐσκεπτότουνε σιωπηλὰ, μὲ τὰ μάτια κάτου, καὶ μὲ τ' ἀχείλια 'κουμπησμένα στὸν ἀργιλέτου ἐνῷ ὁ λογιотатος ἔλεγε,

— Ἔτσι, αὐθέντα, μιὰ 'μέρα ποὺ ἐμεσημέριαζα στὸ γιατάκιμου, ἐκεῖνα τὰ διαλόπαιδα, οἱ μαθητάδεςμου, ἐρρίξαν τὸ σίκλο μέσ' στὸ πηγάδι! Ὄντις ἐξύπνησα δένειχα νὰ πῶ! — Βρέ, ἐμπάτε μέσα' στὸ πηγάδι σῶστε τὸ σίκλο — Ἐμπα σὺ δάσκαλε — ὦ ἀνάθεμάτα! τείγα νὰ κάμω, πέρνω τὸ σικλόσκινο, ζώνουμαι, καὶ γίνω τὰ παιδιὰ ὅλα στὴν ἀράδα, καὶ μὲ κατεβαζοῦνε λίγο-λίγο μέσ' στὸ πηγάδι. Ὡς ἐδῶ ἡ δουλιὰ ἐπῆγε καθὼς ὁ Θεὸς ἤθελε· μὰ ὄντις μὲ ἀνεβαζάν' ἀπάνου μὲ τὸ σίκλο ἀντάμα... ἄχ!... Πρέπει νὰ ξέρης αὐέντη πῶς ἐγὼ, χάγια ἀπὸ τὰ γράμματα, ἐμάθενα τοὺν παιδιῶνε καὶ τὴν καλὴ τάξη καὶ κάθε ποῦ ἤθελε φταρθῶ, ἐκεῖνα ἐπρεπε ν' ἀφήνουν' ὅτι ἐδαστούσανε, νὰ χτυποῦν τὰ χέριατους εἰς εἶδος χαίρετισμοῦ, καὶ νὰ λένε, «Μὲ τὲς ὑγείεσσας διδάσκαλε!» Ὅταν λοιπὸν μὲ εἶχαν ἀνεδασμένονε ἴσια κοντὰ στ' ἀχείλια... ἦταν' ἓνα σῶγερφο ἀπὸ μουστίτσες ποὺ ἐπετουρίζανε... ἐμπήκανε δὲν ἡξέρω πόσες μὲ μίας μέσ' στὰ ρουθοῦνιαμου, καὶ μ' ἐκάμαν' κ' ἐφτάρθηκα. ὦ ἀνάθεμάτα! ὦ νὰ μῆγε συφτάσουνε!... «Μὲ τὲς ὑγείεσσας, διδάσκαλε, μὲ τὲς ὑγείεσσας,» κ' ἀφήτανε τὸ σκινί, κ' ἐπῆσα στὸ πηγάδι, κ' ἐσκοτίθηνκα, αὐέντη, κ' ἐπνίγηκα! Μ' ἐβγάλαν' ἐπειτα, νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, μ' ἐβγάλανε· μὰ ἔκομα ἐξὶ μῆνες κλινίρης κ' ἀκόμη δὲν ἐσυνήρτα καθὼς χρειάζεται.

Εἰκεῖνα ποὺ ἐσκεπτότουνε ὁ Βιζύρης ἦτανε τοῦτα: «Οἱ Εὐρωπαῖοι, ἀφρὸ δὲ γράφουν' πλέον τὰ συγγράμματατους λατινικά, τὰ ἔθνητους ἐγνήσαν' ἔθνη ἀρ-χωμένων. Ἐμεῖς οἱ μισοχωρίτες (1) γράφουμε λογιотатί-στικα, καὶ τὰ ἔθνημας εἶν' ἔθνη λογιотатῶν. — Οἱ λογιотатοι εἶναι σὺν ἀνθρώποι, μὰ δὲν εἶν' ἀνθρώποι:» — Δὲν ἐπρότεχε στὸ λογιотатο, ἀλλ' ἐνταυτῷ κατὶ ἀ-

κουσε. Εὐόκωσε τὰ μάτια μὲ ψυχοπόνεση, καὶ, «Σεῖρε, λέει, καὺμένε, μὴν τὰ παιδιὰ ματαρίζουν' τὸ σίκλο.»

— Ἀς ἔλθῃ ὁ τρίτος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ.

Εἰς τὰ Κούλουμά μας ὅλοι τρέχουμεν ἐν εὐθυμίᾳ, εἶνε Καθαρὴ Δευτέρα, εἶνε Ἑορτὴ Ἀγία! Τί μᾶς μέλει ἂν οἱ Ἀγγλοὶ καταστρέφουνε τὰ Κάστρα, τί μᾶς μέλει ἂν τὸ Οὐρρά τῶν γενικίων φλίνει ζ' ἄτρα; Τί μᾶς μέλει, ἀφρὸ φεύγουν, ἂν ἀρπάζουν ἂν ληστεύουν; Ἀς λυποῦνται κ' ἂς θρηνηθοῦσι ὅσοι μέταλλα λατρεύουν· Ἀς χαρῶμεν ἐνωμένοι, εἶνε Καθαρὴ Δευτέρα,

Ἑορτὴ-μας Παλαιὰ,

Κ' ἂς τινάζουνε τὰ Κάστρα οἱ Γενναῖοι στὸν ἀέρα

Μὲ Σατανικὴ χαρά.

Ἄτε πόσοι, ἄτε πόσαις νεῖρὶ, γερόντοι, νεῖκῆς καὶ γραικῆς Τρέχουν νὰ κουλουμισθοῦνε εἰς ταῖς ἀνιηραῖς μας γαιαῖς, τοῦ Λαοῦ εἶνε τὰ τέχνη, πῶς πιστὰ βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς Προγόνους ἀκολουθᾶνε καθὼς κύμα τ' ἄλλο κύμα. Εἶνε ὅλοι εὐτυχισμένοι, τί τοὺς μέλει, τί τοὺς γνοιάζει ἂν ὁ ξένος, καθὼς φεύγει, ὅτι ἔχουμε ἀρπάξει; Χαίρουνται στὴν ἔνωσίν μας γιὰτ' εἶνε Καθαρὴ Δευτέρα,

Ἐθνικὴ μας Ἑορτὴ,

Κ' ἂς τινάζουνε τὰ Κάστρα οἱ Γενναῖοι στὸν ἀέρα

Μὲ βρεττανικὴ πομπή.

Ἄς τὴν Ἀριστοκρατίαν κάθε εἶδους, κάθε γένους Πῶς ἐνώνεται καικεῖνη μὲ τοὺς Κουλουμιαζομένους, τὰ καπέλλα καὶ οἱ σκούφοι, τὰ βραχιὰ τὰ κρινολίνια, Ἡ δαντέλαι, τὰ ξεκλίδια, χτινισαῖς καὶ καπελίνια Ὅλα ἐδ' ἀνακατωμένα ἀνου-κάτου συργαννοῦνε, Ἀπάντιωνται καὶ σκουντριῶνται καὶ γελοῦνται καὶ γελοῦνε, Διασκεδάσι ἔχουν ὅλοι γιὰτ' εἶνε Καθαρὴ Δευτέρα,

Ἐθνικὴ μας Ἑορτὴ,

Κ' ἂς τινάζουνε τὰ Κάστρα οἱ Γενναῖοι στὸν ἀέρα

Μὲ μανία ληστρικὴ.

Τί περίγελως εἶν' τοῦτος! οἱ Λησταί μας, ὦ αἰτῆρη! Ἦλθανε τὴν Ἑορτὴ μας νὰ μεθεζοῦνε καικεῖνοι; Ἦλθανε τὴν Ἐθνικὴν μας νὰ ταρίζουν ἀρμονίαν Μὲ τὴν ληστρικὴν ἐκείνην Ἀγγλικὴν ἀγερωχίαν; Φέρουν καὶ τὴν Μουσικὴν τοὺς! φυσικὰ νὰ μᾶς σημάνη τὴν τρισένδοξόν τους νίκην, ἐντροπή τους! φλίνει, φλίνει, Ἀς χαθοῦν οἱ Μασκαράδες, εἶνε Καθαρὴ Δευτέρα,

Ἐθνικὴ μας Ἑορτὴ,

Καὶ μᾶς φλίνει τῶν φρουρῶν ποὺ τινάζουν στὸν ἀέρα Ἡ βορνωῶδης Μουσικὴ.

(1) Μισοχωρίτες· ἐπειδὴ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας.

Ἀς ξεχάσουμε ὡς τότε, στὴν χαρὰ στὴν Ἑορτὴ μας, Τί μᾶς ἔκαμαν καὶ κάμνουν οἱ Προστάται οἱ καλοὶ μᾶς.

Μαστιγώτε, εξωρίς και ἄλυσαι καὶ ἀγχόνας
Γλυκοῦμενοι, ὡς πρέπει, τὰς εὐεργεσίας μόνας :
Ὅτι φεύγοντες μᾶς πέρνουν, μὲ τὸ ὕστερο χαρῆ,
Ὅτι θὰ μᾶς ἐνθυμῶσε τὴν γενναίαν τους ψυχὴ.
Ἄς χαροῦμεν Ἐνωμένοι, κ' εἰς Δευτέρην Περουσίαν,
Τὰ ἔθνη ὅλα ἂν κριθοῦν,
Τότε οἱ δῆμιοι θὰ κλαύσουν τῆς Ἑλλάδος μὲ πικρίαν
Ἐάν σήμερον γελοῦν!

Κεφαλληνία Ἀργυστόλιον 20/8 Μαρτίου 1861.

Κύριε Συντάκτη τῆς Διαβολαποθέκης.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος ὑμῶν ἀριθμὸς 82—83 τῆς 24 Φεβρουαρίου εὐερεστήθητε νὰ μοῦ ζητήσετε τὸ ποσὸν ἐξ σελληνίων τὸ ὁποῖον δῆθεν σᾶς χρεωστῶ ἀπὸ συνδρομᾶς, διότι καὶ ἂν τὰ φάγω δὲν θέλει παχύνω περισώτερον, σπεύδω νὰ σᾶς ἀπαντήσω διὰ τῆς παρούσης, τὴν ὁποίαν θέλετε καταχωρίσει εἰς τὸ ἀμέσως ἀκόλουθον φύλλον τῆς Ἐφημερίδος σας δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ περὶ Τύπου νόμου. Ἄν καὶ οὕτω θέλει ἀσχολήσω μέρος τε τῆς Ἐφημερίδος σας, τῆς ὁποίας ἐκάστη σελὶς ὑπόσχετε ἐνὸς ἔτους πρόδον εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Μόλον τοῦτο νομίζω ὅτι δὲν ἤθελετε κάμει κακὰ ἐὰν παρεχωρούσατε τὴν Ἐφημερίδα σας ἐλευθερίαν ἵνα οἱ ἄλλοι γράφωσι ὅτι καλαντάρι ἕκαστος ἡξεύρει διὰ τὸ Ἀτομικόν σας τουλάχιστον διὰ νὰ γελᾶσθε καὶ ὑμεῖς καμμίαν φράγν, καὶ τότε δὲ ἀφ' οὗ ἡσελε σᾶς ἀναμορφώσωσι, ὅπερ ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ κατὰ πόσον ἤθελε εἶναι δυνατόν, ἐδικαιοῦσθε νὰ λάβετε καὶ ὑμεῖς ἔδραν ἀναμορφωτοῦ τῆς κοινωνίας ἂν ἀφ' οὗ ἤθελε σᾶς εἴπουσι τὰ καλαντάρια σας ἤθελε εὐρίσκεσθε ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Καὶ πρῶτον μὲν κακῶς παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖτε τὴν πληρωμὴν συνδρομῆς καθότι δὲν διετίλεσα ποτὲ συνδρομητῆς σας οὐδὲ ὑπογραφὴν ἔχετε ἐμοῦ ὡς τοιούτου, καὶ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ καταδείξητε τὸ ἐναντίον ἂν δύνασθε, περὶ τῆς ἀκριβείας δὲ ἦν μεταχωρίζομαι εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν συνδρομῶν μου δύνασθαι νὰ πληρωφῶσθε ἀπὸ πάντα συντάκτη τοῦ ὁποίου διετίλεσα συνδρομητῆς. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ ὅτι τὰ ἐξ σελληνίων δὲν θέλουσι μὲ παχύνει, συμφωνῶ καὶ ἐγὼ Κύριε Συντάκτη, καθότι καὶ μὲ καὶ ἄνευ τῶν ἐξ σελληνίων δὲν δύναμαι πορὰ νὰ ὁμοιάσω τῶν γεννητόρων μου, ὅπως ἂν τὸ πρᾶγμα εἶγεν ἄλλῳ, ἤθελε καὶ ἐγὼ εἶμαι αἰνίγμα τὸ ὁποῖον ἄλλος δὲν ἤθελε μὲ λύσει πάρεξ ἐκείνου ποῦ ἤγχε μὲ δέσει.

Ἐὰν πάλιν νομίζετε ὅτι τὰ ἐξ σελληνίων ἔχουσιν τὴν δύναμιν νὰ παχύνουσιν ἰδοὺ ποῦ σᾶς τὰ στέλω ὁμοῦ μὲ τὴν εὐχὴν μου, νὰ σᾶς παχύνωσι καὶ ἐξογκώσωσι καὶ ὑμεῖς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἡμπορήτε καὶ ὑμεῖς νὰ ἀριθμῆτε μεταξὺ τοῦ γένους τῶν δυπόδων ὄνων.

ΚΟΣΜΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

Σ. Σ. ἰδοὺ ὁ νέος τρόπος δι' οὗ ὁ Κύριος Κ. Χ. Μοσχόπουλος ἐξορλεῖ τοὺς πλαιούς του Λογαριασμοῦ. Ἄς τινε καλὰ καὶ τοῦ χρόνου!

Κύριε Συντάκτη.

Τὰ ποντίκια τῆς χώρας Ἀργυστολίου εἶναι πολὺ ἤθηλα καὶ, ὅταν αἰσθανθῇκαν ἀπάνουτους τὸ λουτρό ποῦ τοὺς ἔκανα στὴν ἀπερασμένον ἀριθμόνσου, μὲ μεγάλην εὐφροσύνην ἐνομίσανε νὰν τὸ σφονγγίσουν λέγοντας ὅτι τὰ ποντίκια ἐννοοῦσα τοὺς παπάδες! Μὲ τοῦτο ἐπιτυχέσανε 1ο. ποῦ ἐβγάσανε τὸ λουτρό ἀπάνουθίτους, 2ο. ποῦ βίχοντάς το ἀπάνου σὲ ἄλλους, ἐρίθξαν ἐκείνους τοὺς ἄλλους ἐναντίον μου. . . . Ἐξυπνάδα πραγματικῶς ποντικίστικη! . . . ποντικίστικη ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσαν πῶς ἐγὼ ζῶ, καὶ εἶμαι πάντα ἑτοιμος νὰ σιάζω ἐκεῖνα ποῦ ἐκεῖνοι στραβένουνε.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΦΕΡΔΑΝ-ΜΙΤΑΝ.

Τὰ νεώτατα τῆς πρωτεύουσας εἶνε ἡ ἐκείσε ἀφίξις τοῦ Πρίγκιπος Φρεδερίκου θεοῦ τοῦ Βασιλέως, ὅστις, καθὰ λέγουσι, ἔ' αντιδασιλεύσῃ ἐν Ἑπτανήσῳ ἄχρι τῆς ἐντελοῦς συγχρονεύσεως τῶν δύο χωρῶν (;) Τὰ ἀδόξενα περὶ τῆς ἐπὶ τέλους ὑπογραφῆς τῆς πολυθροῦλῆς Συνθήκης, καὶ αἱ προπαρασκευαὶ τοῦ τε Βασιλέως καὶ τῆς Φρουρᾶς, ἵνα ἐντὸς τοῦ προσηχοῦς Ἀπριλίου λάβωσι πρᾶγματι κατοχὴν τῆς ὠραίας μας Χώρας. Ἰδωμεν.

— Ὁ διακεκριμένος Δικηγόρος καὶ ἐνθερμος πατριώτης Δ.ρ Ν. Φωκάς Θεοδωράτος, ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς ἔγγραφον παρ' αὐτοῦ ἐγχειρισθὲν εἰς τὸν Κ. Κ. Κωσάκην. Συμφωνοῦντες πληρέστατα μὲ τὴν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦτ' ἐκφερομένην γνώμην τοῦ Νομομοτοῦς Συμπολίτου μας, συσταίνομεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὴν παραδοχὴν τῶν ἐν αὐτῷ ὑποδεικνυομένων καὶ ἀποδεικνυομένων μίσων, ὡς τῶν μόνων ἐφαρμοστέων πρὸς τὴν ὀρθὴν καὶ δικαίαν εὐδωσιν τῆς πραγματικῆς προσαρτήσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος.

— Οἱ Ἀγγλοὶ ἀναχωροῦντες φέρονται πρὸς τὴν πτωχὴν Ἑπτανήσον ὡς Γύρτοι, μὴ ἀρκοῦμενοι δηλαδὴ νὰ πέρνωσι τὰ ἰδικὰ των σκεύη μᾶς ἀρπαύουσι καὶ τὰ ἰδικὰ μας. Ἀλλ' εἰς ποίους εἶδους, Κακουφροδικεῖον νὰ ἐγκαλίσσωμεν τοὺς νέους τούτους Κακούργους; Κ' ἔπειτα ὁ Κύρ. Μαρκωρᾶς τοὺς ὑπὸ τῆς πῶς: Ἀρίσως, ἀπὸ τούτα τὰ ἐλεύθερα μέρη — τ' ἀγεράκι ἕναν ἤχο τοὺς φέρη, — δὲ θὲ ν' ἀναί κατάρως βοή! . Ἀκούς κεφάλι ὁ γυῖος τοῦ κριτῆ!!

— Ἐκλείτε τὸ Θέατρον, καὶ ὁ Κομφὸς Κόσμος μας ἐτάφη πάλιν εἰς τὴν συνήθη μονότονον μελαγχολίαν του τὸ καλὸν ὅτι φθὰς ἐνταῦθα ὁ διακεκριμένος Κυμβαλιστῆς Α. Ὀλοτεῖν θὰ δόσῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην Φωνητικὴν καὶ Ὀργανικὴν Ἐσπερίδα εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Ἐμπ. Λέσχης, εἰμεθα βέβαιοι λοιπὸν ὅτι ὁ Κομφὸς Κόσμος θὰ δράμῃ ἀθρόος εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν ταύτην Παράδεισον τῆς σωθῆ. Τὸ ἐξῆς τῆς σωτηρίας εἶνε εὐτελες, μόλις 1 διστάλην! . . .

Ὁ Συντάκτης ΦΕΡΔΑΝΑΝΔΟΣ Φ. ΟΔΔΗΣ.

Ὁ ἰπεύθυνος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΖΑΩΡΙΤΗΣ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 86.

ΤΗΣ ΔΙΔΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ.

Κύριε Συντάκτα τῆς « Διδολαποθήκης ».

Παρακαλείσθε νὰ καταχωρήσητε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐφημερίδος σας τὰ ἐπόμενα :

Τὸ ἀείποτε σχολίον καὶ ἐπίβουλον, ἅμα δὲ καὶ ὑποκριτικὸν καὶ ἀγέρωχον τοῦ ἐπαράτου τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, οὐδέποτε παύσαντος τοῦ νὰ διεγείρῃ στάσεις, καὶ νὰ διαταράττῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν χωρῶν ἐνθα αὐτοὶ ἐπάτησαν, οὐκ ὀλίγας παρέσχεν τὰς ἐνοχλήσεις καὶ εἰς τὴν δυστυχῇ ταύτην νῆσον, πολλῶ δὲ μᾶλλον εἰς τὸ σχολεῖον ἐνθα παρεισέφρυσεν διὰ τοῦ Ἰωάννου Σχώτη διορισθέντος ὡς διδασκάλου τῆς Ἱταλικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης. Ὡς ἐκ τῶν ἐν τῷ μαθήματι γενομένων διακρίσεων, ὡς ἐκ τοῦ πολυπληθοῦς τῶν μαθητῶν, καὶ ὡς ἐκ τοῦ συγκεῖσθαι τὸ μάθημα ἐξ ἑτεροειδῶν, κατὰ τε τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν νοῦς καὶ ἡλικίας στοιχείων (συνήνωσε γὰρ παρὰ τὸν Κανονισμόν τοὺς μαθητὰς Ἰης Δης καὶ Εἰς τάξεως, εἰς μίαν διδασκὼν αὐτοῖς παρ' ἡμέραν.) Ὡς ἐκ τῆς τούτων προκυπτούσης τύρβης, οἱ μαθηταὶ τῆς Δης καὶ Εἰς τάξεως ἐξητήσαντο δι' ἀναφορᾶς παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τὴν σύστασιν ἐτέρας δι' αὐτοὺς τάξεως, ἀλλ' ἀπέτυχον, παρακινηθέντες δὲ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ἐπορεύθησαν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Κ. Σχώτη, ἀλλ' αὐτὸς διὰ τοῦ ἀποτομωτέρου, βαρβαρωτέρου, καὶ ἀγενεστεροῦ τρόπου τοὺς ἀπέβαλεν λέγων ὅτι δὲν ὁμιλεῖ μὲ μαθητὰς, οὐχ' ἤττον ὅμως μὴ ἀπελπεθέντες προσεφέρθησαν πλεόν ἢ ἅπαξ εἰς τὸ δῶμα ἐνθα ἐδίδασκε, παριστάντες τὰ δίκαιά των, μὴ ὑπακούσαντες δὲ εἰς τὸ δεσποτικόν του ὄξοι! καὶ αὐτοῦ ἐξεληθόντος ἐξώσθησαν τῶν μαθημάτων ἀπαιτῶν παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ μέχρι νέων διαταγῶν. Μὴ δυνάμενοι νὰ κρατήσωμεν τὴν ὑπερεκκλινούσαν ἀγανάκτησιν ἡμῶν, μὴ ἔχοντες πῶς νὰ ὑπερακτινωθῶμεν τὰ δίκαιά μας τὰ ὑπὸ τοιαύτων Κηρύτων καταπατούμενα, ἐδράμαμεν εἰς τὸ τελευταῖον μέσον τοῦ ἀδυνάτου, εἰς τὴν ὑποτακτικὴν τῶν διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ αὐθαιρέτου προηγουμένων τῆς παιδείας τῆς πρώτης τῆς πάσης ἐλευθέρως πολιτείας, διαμαρτυρού-

μενοι ἐντόνως κατὰ τῆς τοιαύτης τοῦ Διευθυντοῦ διαγωγῆς ὑπερασπιζομένου τὸν περιβόητον προσωποδόφρον τῶν 1863, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν δι' ἄλλας ἀρετάς.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ, τῇ 7]19 Μαρτίου 1864.

Ὑπογραφαί

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Κ. ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ Μαθητ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΣΠΑΘΗΣ Μ.

ΠΑΝΑΓΗΣ Ν. ΔΑΛΛΑΠΟΡΤΑΣ Μ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ Μ.

ΡΩΔΟΘΕΟΣ Α. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ Μ.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Ι. ΣΒΟΡΩΝΟΣ Ἀκροατ.

ΜΑΡΙΝΟΣ Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ Α.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΚΡΗΣ Α.

Σ. Σ. Πρὸ πολλοῦ ἀπεκαλύψμεν τὰ ἔνωτοροδικὰ συμπτώματα τῆς παρ' ἡμῖν δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, τὰ παράπονα ταῦτα τῶν Μαθητῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Λυκείου ἐπισφραγίζουσι τὰ κατὰ καιροὺς παρ' ἡμῶν διατυμπανισθέντα. Ἰπάρχουσι τὸ ἐπιναλαμβάνομεν ὑπάρχουσιν ἐξαιρέσεις ὡς πρὸς τὴν ἐντιμον καὶ εὐσυνείδητον ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων τοῦ Διδασκαλικοῦ ἐκείνου Συλλόγου, ἀλλὰ, κακῇ μοίρᾳ, αἱ εὐήριθμοι ἐκείναι ἐξαιρέσεις ἄλλο τι δὲν εἶναι εἰρὴ ἐπιβεβαίωσις τοῦ Κανόνος τὸ στενὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ φύλλου δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ ἐκτανθῶμεν σήμερον πλείοτερον ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου καὶ ζωτικωτάτου ἀντικειμένου, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ τὸ πράξωμεν προσεχῶς, ἵνα διακρίνωμεν καὶ τὴν αἶραν ἀπὸ τὸ σιτάρι, ἀρκούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ συστήσωμεν εἰς τὸν Ἰησουϊτὴν διδασκαλὸν νὰ μὴ ῥίψῃ τίσιν ἐγκρίσιν τὴν Προτοκὴν τοῦ Τάγματός του διότι ἴσως δυνήθῃ δι' αὐτῆς νὰ ραινακίσῃ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν ὡς ἐραϊνακίσας καὶ τὴν τὰ λίσσθια ἤδη πνέουσιν Ἰονικὴν — Addio Coda!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
A1.53.41.Φ1.0077

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ